

Мариана Тинчева-Еклесия
Денят на второто рождение

Блажен е оня, който чете, и ония, които слушат думите на пророчеството и пазят написаното в него, защото времето е близо.

(Откр. 1:3)

До 1990 г. не вярвах в съществуването на живот и разум извън нас. Бях сигурна, че онези, които говорят за необичайни видения или чуват невидими гласове, са с отклонение от нормалното. Дори не вярвах, че някои хора могат да имат знания за събития, които са се случили или ще се случат, без те да са техни свидетели. А в двата завета на Библията пише за такива явления като за истински!

През 1992 г. реших да търся Христос – тук, там, където говорят и вярват в Него; при онези, които очакват да получат помощ или откровение свише... През есента записах Богословския факултет на СУ „Св. Климент Охридски“ и само след месеци започнах да чувам край себе си глас, който знае всичко: кога се отлага изпитът, след колко минути ще пристигне автобусът, как ще се промени цената на хляба и млякото...

Как да споделя тези отклонения от нормалното с ближните си, щом вече бях сигурна, че гласовете са плод на болестен човешки разум?

На 8 януари 1994 г. сутринта дълго не станах от леглото.

Взех Новия завет, започнах да чета за изпит, но към девет часа очите ми се затваряха; положих книгата върху себе си, без да заспивам и изведнъж под клепачите ми се появи кръг с ярка светлина, подобна на слънцето. В кръга видях кръст, а около него летеше гълъб. След секунди гълъбът и кръстът изчезнаха, за да отстъпят място на отворена книга. Виждах я с очите си, а съзнавах, че е някъде далече в небето. Ненадейното ѝ появяване настъпи със звук, подобен на морзовата азбука, която не познавах. Когато и кръгът, и книгата изчезнаха, под затворените ми клепки блесна екран, подобен на цветен телевизор. Виждах се много хора, облечени простовато, с калпаци, с вили и тояги; те прииждаха от улицата на Народното събрание в София и се отправиха към „Св. Александър Невски“. Влязоха в храма, тръгнаха към олтара, негодуваха, питаха нещо свещеника, но той им каза, че не може да направи нищо. Бях сред всички, разбирах ги, помолих свещеника да им помогне, а той отново отговори, че не е в състояние да изпълни желанията им. Кадърът се смени: в екрана се появиха средновековни, островърхи къщички, огрени от светлина; приличаха на детска приказка и чух своя глас да изговаря на немски: „Майне мути“ (моята майка). Изненадах се, че друг говори вместо мен и разбрах, че ще видя тези къщички с очите си на живо в Германия. В този момент пътуването до Германия ми звучеше абсурдно – едва събирах стотинки за билети в градския транспорт. После млад мъж в автобус каза със спокоен глас: „Братя и сестри, молете се!“... След това видях нова сцена – седим със Симеон Саксбургготски на една маса, мълчим, гледаме се. На масата няма нищо; аз съм отегчена и

разочарована, а край нас е претенциозно. По това време ставаше дума този българин да се върне от Мадрид в страната ни, за да помогне в политиката на демокрацията...

После видях много хора, които се веселят; сред тях беше висок мъж в расо, когото не познавах, и чух глас: „Рим, папата.“ Разбирах, че веселието е от пристигането на папа Йоан Павел Втори в България, но подсъзнателно си давах сметка, че това е невъзможно: Православната църква не искаше да приеме подобна визита... После видях обгорена земя, дим, пушек, паника. Имах чувството, че това се случва далече от нас в пространството и времето, но изпитвах тревога, исках неприятното известие да спре. После чух глас: „Светът днес не е същият, той е бил и ще бъде същият, но днес светът не е същият.“ После притвор на храм с надпис от Откровението на Св. Йоан Богослов... След около час екранът на „телевизора“ се изключи така ненадейно, както неочаквано се беше появил пред очите ми.

Колкото повече мислех за този случай, толкова по-малко разбирах какво означава, защо го видях. До навършените мои четирийсет и четири години подобно лично събитие не бях преживяла. Следващите три дни бях в очакване „екранът“ отново да се отвори, но това не се случи... На 12 януари отивах за вечерна служба в храма „Св. Александър Невски“ и пред входа видях монтирани уредби. От улицата на парламента прииждаха хора за протестен митинг заради обедняването, безработицата, поскъпването на храната, все по-трудния живот, срещу който профсъюзите и Църквата не можеха да направят нищо. Беше почти същото, което видях пред очите си вкъщи на 8 януари сутринта – от улицата на парламента към „Св. Александър Невски“... Протестиращите не влязоха в храма, но тази вечер не се чу нищо от вечерната молитва, тъй като гласът на тонколоните ехтеше на стотици метри околоръст... Очаквах седмици, месеци да видя следващите предсказани събития, ала те не дойдоха със същата скорост, с която лентата се изнизваше пред очите ми в началото на 8 януари.

През лятото на 1998 г. около 50 човека бяхме поканени на пътешествие за вярата до Тезе във Франция. Организаторите знаеха, че икономическото положение на България не позволява на младите хора да пътуват свободно, затова поемаха всички разноски около пътуването: нощувка, храна, път. Не вярвах, че ще бъде включена в групата, но така или иначе на 9 август 1998 г. тръгнахме от София. Водач ни беше Стефан Пашов, който преди потеглянето каза по микрофона на автобуса: „Братя и сестри, молете се!“ Бях забравила вече този глас от януари

1994 г., но когато го чувах десетки пъти, повторен от устата на хиляди млади хора в Тезе, се досетих, че той ми беше предсказан като лично преживяване... В началото на лятото на същата година някои съратници на хосписа бяхме поканени и на празниците „Католикентаг“ в гр. Майнц, Германия. Този стар немски град е толкова романтичен и чист, че напомня средновековна приказка. Сутринта, докато се разхождахме по уличките, не вярвах на очите си – същите островърхи къщи, които бях видяла на 8 януари преди 4 години и мислех, че никога няма да се докосна до тях на живо. С нас беше основателката на хосписа Донка Паприкова, която немците често наричаха с думите „майне мути“.

Когато започна да се говори, че цар Симеон ще дойде в България, вече бях сигурна, че това ще се случи; вярвах, че ще спечели изборите, защото се превърна в една от поредните илюзии за по-добър живот на много хора. Никога не съм седяла с него на една маса, но по времето на управлението му бях сред онези българи, които нямаха на трапезите си почти нищо и се страхуваха за оцеляването на семействата си.

Докато седяхме пред екрана на телевизора часове наред на 11 септември 2001 г. и гледахме кошмарното сгромолясване на Близнаците в Ню Йорк, си давах сметка за тягостното, страховито и неотразимо чувство на разруха, което имах на 8 януари преди осем години. Тогава изобщо не можех да допусна, че най-могъщата военна и икономическа сила – САЩ, ще претърпи такова премеждие. Дни след терористичния удар прочетох в един вестник думите на президента Буш: „Днес светът не е същият, той е бил и ще бъде същият, но днес светът не е същият.“ Слава Богу, че след всички поредни конфликти, произтичащи от 11 септември 2001 г., светът продължава да съществува!

В първите години на демокрацията отношенията между Българската православна църква и Рим не бяха на висота. Забрана за молитвено общуване между хора от различни деноминации ме караше да мисля, че визитата на папата е невъзможна – така се представяше от медиите, жадни за конфликти и сензации. Но през май 2002 г. католическият глава пристигна в България, поканен преди всичко от католическите християни в страната, които се вълнуваха от неговото височайше присъствие и го считаха като връх на добрите християнски отношения. В реалния живот се запознах с епископ Христо Пройков, Апостолически екзарх на католическите християни в България – човека, когото бях „срещнала“ на 8 януари. Той положи всички усилия за пристигането на католическия глава в България.

Така за пореден път повярвах на Онзи, Който знае всичко,

Денят на второто рождение

направлява го, защото Неговите закони и воля не се отменят. Още много други събития с добра участ и с изпитания се сбъднаха безусловно в определения от Него ден, час, година...

Затова нарекох осми януари 1994 г. Деня на второто ми рождение.

КРАЙ

© 2009 Мариана Тинчева-Еклесия

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11478>]